

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **D. G.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2019, čj. CPR-37421-2/ČJ-2018-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2019, čj. 1 A 5/2019-40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce tři roky. Současně rozhodla, že je žalobce povinen vycestovat z území ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání, které k výzvě žalované nedoplnil. Žalovaná proto přezkoumala správní vyhoštění žalobce obecně na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu. Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2019 žalovaná odvolání zamítla jako nedůvodné. Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou, kterou městský soud neshledal důvodnou a rozsudkem ze dne 16. 4. 2019 ji zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost. V ní namítá, že zákaz vstupu na území členských států EU v délce tří let

je nepřiměřený. Správní orgány tento zákaz neodůvodnily dostatečně a nezohlednily, že stěžovatel se správními orgány spolupracoval, nedopustil se žádné trestné činnosti, pro svůj pobyt nevyužil padělané či pozměněné doklady, a nedopustil se nerespektování jakéhokoliv správního či trestního rozhodnutí. Tříletá doba zákazu vstupu je proto zjevně excesivní a v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého při rozhodování podobných případů nemají vznikat nedůvodné rozdíly. Stěžovatel podotýká, že v obdobných případech prostého nelegálního pobytu cizince správní orgány ukládají nižší doby zákazu vstupu na území, přibližně ve třetině zákonné sazby. Jedná se o jednoznačné zneužití správního uvážení. Městský soud měl proto tato excesivní správní rozhodnutí zrušit.

[3] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel do ČR přicestoval již v roce 2009 za účelem zaměstnání. Poté si požádal o mezinárodní ochranu, kterou mu správní orgány neudělily. Žádným jiným způsobem si svůj pobyt nelegalizoval. V ČR pobýval neoprávněně od 31. 12. 2011, kdy pozbyl platnosti poslední výjezdní příkaz, do dne 15. 12. 2014, kdy správní orgány vydaly rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele a stanovily zákaz vstupu na území členských států v délce dva roky. Jelikož v době vydání tohoto rozhodnutí existovaly překážky znemožňující vycestování stěžovatele (§ 179 zákona o pobytu cizinců), lhůta pro vycestování se měla odvíjet až od nového rozhodnutí o odpadnutí překážek. V rozhodnutí ze dne 20. 6. 2016 správní orgány konstatovaly, že již pominuly překážky vycestování, a stanovily novou lhůtu k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 8. 2016. Stěžovatel v této lhůtě nevycestoval a na území ČR pobýval neoprávněně až do 17. 10. 2018, kdy ho zadržela policejní hlídka poté, co při kontrole nebyl schopen prokázat svoji totožnost. V řízení o správním vyhoštění stěžovatel vypověděl, že si je svého neoprávněného pobytu vědom, je svobodný a bezdětný. V ČR pobývá od roku 2009, od té doby pracuje brigádně na různých stavbách. Na jaře v roce 2019 se chtěl vrátit na Ukrajinu, kde žije celá jeho rodina.

[6] Správní orgány uložily stěžovateli správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Podle těchto ustanovení platí, že:

> Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států,
>
> > až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 9];
> >
> > až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2].

[7] Kasační námitka stěžovatele se týká otázky přiměřenosti doby zákazu vstupu na území členských států EU. NSS podotýká, že horní hranice pro stanovení zákazu vstupu

na území členských států byla doba až pěti let. Správní orgány neuložily stěžovateli zákaz vstupu v této maximální zákonné sazbě, ale pouze na dobu tří let. Jak správně uvedl městský soud, stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, je věcí správního uvážení. Správní soudy v takovém případě mohou přezkoumávat jen to, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo je nezneužil (viz např. rozsudek ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 99/2011-55, bod 8).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že správní orgány i městský soud nezohlednily polehčující okolnosti a skutečnost, že porušil zákon v zanedbatelné míře. NSS předně konstatuje, že správní orgány i městský soud poukázaly na skutkové okolnosti případu, pro které uložily zákazu vstupu na území v délce tří let, a uvedly, z jakých podkladů při rozhodování vycházely. NSS na rozdíl od stěžovatele nepovažuje zákaz vstupu na území za nedostatečně odůvodněný. Správní orgány přihlédly k tomu, že stěžovatel pobýval na území ČR opakovaně a dlouhodobě bez platného pobytového titulu, svého neoprávněného pobytu si byl vědom, v minulosti nerespektoval již jednou uložené správní vyhoštění a na území pracoval nelegálně bez povolení (srov. bod [5]). Tyto skutečnosti stěžovatel v kasační stížnosti naprosto zlehčuje, dokonce (nepravdivě) tvrdí, že se „*nedopustil nerespektování jakéhokoliv správního* [...] r*ozhodnutí*“. Doba zákazu vstupu v délce tří let je tak s ohledem na skutkové okolnosti nynější kauzy zcela přiměřená. NSS se proto shoduje s městským soudem, že správní orgány nevykročily z mezí svého uvážení a jejich rozhodnutí nejsou excesivní.

[9] Ve prospěch stěžovatele nelze zohlednit ani skutečnost, že údajně spolupracoval se správními orgány. Nutno podotknout, že v minulosti stěžovatel se správními orgány nespolupracoval a mařil jejich správní rozhodnutí. V nynější kauze ho proto správní orgány rozhodnutím ze dne 18. 10. 2018 za tímto účelem zajistily. Samotnou spolupráci se správními orgány proto nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch stěžovatele.

[10] Tvrzení, že správní orgány ve shodných případech ukládají zákaz vstupu na území přibližně v jedné třetině maximální zákonné sazby, stěžovatel nepodložil žádným odkazem na konkrétní rozhodnutí žalované, ve kterém by ve skutkově obdobném případě takto rozhodovala a které by v tomto směru dokládalo nějakou ustálenou správní praxi, od níž se ve věci stěžovatele žalovaná odklonila.

[11] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). Vzhledem k bezodkladnému vynesení rozhodnutí již NSS nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[13] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven městským soudem, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. NSS přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za

poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Přestože advokát soudu zaslal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a doplnění kasační stížnosti zvlášť v jednotlivých písemných podáních, mohl tak nepochybně učinit současně. NSS proto nepovažuje za důvodné hradit odměnu za dva právní úkony. Za provedený úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 % (tzn. 714 Kč), celkem tedy 4 114 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu